

Ellenőrzési munkatársak csapatának HATODIK balatoni bringatúrája

Immáron hatodik alkalommal, az előző évek dátumához igazodóan ismét május 5-én – ami ugyan szombati napra esett –, 34-en szálltunk nyeregbe Balaton-körüli biciklis túránkra. Az ellenőrzési munkatársakhoz (leánykori nevükön területi biztosokhoz) csatlakozott néhány jóbarát is.

Az első nap reggelén – Keszthely melletti gyenesdiási lakosként – a cuccaimat autóval fuvaroztam Iház Kovács Lajos munkatársunk rezidenciájához. A 9 órai induláshoz képest 8 órakor csupán egy autó árválkodott még a ház előtt. Kissé fázósan köszöntöttem az ott lévőket, majd hidegzuhanyként ért a hír, miszerint Lajos főszervezőnk nem tart velünk. Sajnos gyermeke váratlan betegsége miatt kellett izgulnia, így szülőként csupán távolról támogattott bennünket. További szomorú hírként közölték, hogy Kasza Gyula fővédnökünk – szintén családi okok miatt – távol marad, és otthonról drukkol a zökkenőmentes túrához.

Kissé szomorkásan pattantam vissza az autómba, és indultam haza a bringámért, mert a nap többi részét már négy helyett két keréken kívántam megtenni. Biciklis nadrágot kaptam magamra – mivel a hátsóm idén még nemigen találkozott a nyereggel –, és gyors ütemben tekertem ismét Keszthelyre.

A csapat kezdett gyülekezni, sokasodni, az egy nappal korábban érkezők kissé másnaposan pislogtak. Bánatosan búcsút intettünk Lajos barátunknak, majd útnak indultunk. A reggel felvett pulóverek, kabátok hamar lekerültek rólunk, az időjárás kedvezett a tekeréshez. A csapat szétszéledt, volt, aki előre, volt, aki „hátra” tekert, azonban a pihenőhelyeken újra összeverődöttünk egy-egy frissítő üdítő, sör vagy kisfröccs kedvéért. Többeken a tavaly kapott kék egyenpóló feszült, így szimbolizáltuk az összetartozás tényét. Révfülöpre érve már mindenki fáradt volt, talán a hőség ártalmaitól, talán az éhségtől. Frissítés után, röpké egy óra múlva indultunk tovább.

Mivel az idei évben – főszervezőnk frappáns ötletének köszönhetően – 8-as karikában kerültük a Balatont, így Tihany volt a következő célállomás, ahol az utolsó kompot mindenképpen el kellett érni ahhoz, hogy ne kelljen biciklivel átúszni a túlpartra Zamárdiba, a szállásra. Ez

nem tűnt egyszerű feladatnak, mivel Tihany felé befordulva arra gondoltunk, hogy mindjárt „Rév”-be érünk, ennek ellenére 20 perc múlva még mindig tekertünk – ráadásul felfelé –, de azért elértük és célba vettük az épp indulásra kész kompot.

Zamárdi NAVOSZ üdülő volt az első napi célállomás, ahol a logisztikai feladatokat idén is bevállaló Péter Tibor és az anyagiak rendezésébe behajtoként segédkező Horváth Gyuláné Gabika már felfrissülve vártak bennünket. Az esti vigadalmat a szállás halljában tartózkodó nyugdíjas klub szolgáltatta, zenei ízlésünk nem nagyon egyezett, emiatt mi hamar álomra hajtottuk fejünket.

Vasárnap reggel logisztikusaink társaságát is élvezve indultunk Siófok irányába, természetesen az újonnan kapott piros pólóinkban virítva, ami elég feltűnő volt, mi azonban büszkén viseltük. Siófok vége előtt a halsütőnél egy kis folyékony muníciót muszáj volt magunkhoz venni annak ellenére, hogy a löszfalat nem mindenki vállalta be, így többen is az alatta lévő vadregényes utat választották.

Az ebéd elfogyasztása során a csapat nagyobb felének meggyűlt a baja a kiszolgáló személyzettel, azonban humoros megjegyzésekkel hamar túltettük magunkat ezen a blamán. Balatonfüreden – röpke fél óras sorban állást követően – többen vígan fagyaltoztunk, mások ez idő alatt hűsítőként kisfröccsöket, vagy 4-5 fokos alkoholos italokat fogyasztottak nyalakodás helyett. Ezen a napon volt a legrövidebb a tekerendő táv, ennek ellenére a sok megálló miatt újfent igyekezni kellett, hogy a komp ne nélkülünk keljen át a túlpartra. Próbáltunk időben a szállásra érkezni, hogy igénybe tudjuk venni a Wellness részleget, ami 20.00 óráig tart nyitva. Sajnos késtünk, de a személyzet rugalmas hozzáállásának köszönhetően „csak nekünk, csak most” 22.00 óráig meghosszabbították a lubickolási lehetőséget.

Hétfőn reggel a tekerés utolsó napján irányba vettük Keszthely városát. Ezen a napon túl sok látványosság nem volt, így hol kávézni, hol étkezni, hol fagyit nyalni álltunk meg. Ezen kívül pihenési lehetőséget nyújtott és frissítőket kínált Balatonlellén Pöstyéni Zsoltné Katika és családja, akiknek ezúton is köszönjük kedvességüket. Volt, aki útközben kissé

elfáradt, így szundított egyet, és sajnos a céltól 3 kilométerre egy defekt is nehezítette a célba érést. Mindezeket követően megérkeztünk a kiinduló ponthoz, és szomorúan vettük tudomásul, hogy már el is telt a három nap, azonban büszkék voltunk, hogy teljesítettük a 2018. évi nyolcas karikát!

Köszönettel tartozunk a DPSE-nek, mely szokás szerint támogatta túránkat, Péter Tibinek, aki ismét gépkocsival szállította a cuccainkat, Horváth Gyuláné Gabikának, aki rendezte az anyagiakat, Szabó Anitának a megrendelt és leszállított pólókért, valamint Vucskó Janinak a pillanatképekért. Végül, de nem utolsó sorban Ihász Kovács Lajosnak mondunk köszönetet, aki idén is megszervezte számunkra ezt a felejthetetlen élményt. Nagyon hiányzott a csapatból, Kasza Gyula fővédnökkel együtt.

Reméljük, hogy a következő, hetedik balatoni bringatúrán ismét velünk lesz Lajos és Gyszi is.

Németh Erika

Ellenőrzési munkatárs